

Nelinka

Štěňátko na cvičáku

Povídání o pejskovi a holčičce

Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

Nelinka

Štěňátko na cvičáku

Povídání o pejskovi a holčičce

Lenka Němcová

Nelinka, psí slečna

Ahoj, děti, já jsem Nelinka. Jsem psí slečna a patřím té nejlepší paničce na světě. Jmenuje se Viola, je jí 11 let a já ji prostě miluju. Miluju to, jak se mnou blbne, miluju dlouhé procházky, které spolu podnikáme. A ze všeho nejvíc miluju večer, kdy se k ní polehoučku, pomaloučku vkradu do postýlky, přitulím se a zdají se mi ty nejkrásnější psí sny.

Jéje, já vám zapoměla prozradit, že jsem rasy jezevčíka dlouhosrstého, což je sice pěkně paličaté plemeno, ale vyniká svou oddaností

a věrností pánovi, v mém případě paničce. Jestli si mě teď představujete, mám dlouhé tělíčko, krátké nožičky a hebkou srst. Barva mého kožíšku je rezavá. Kožíšek mám často od dovádění rozčepýřený, a tak se musím občas učesat.

Hlavně moje dlouhá ouška potřebují hřeben. Je to ta nejotravnější věc, jakou znám. Všelijak to tahá a je to hrůza, ale výsledek stojí za to. Když pak vidím, jak se Violce líbím a jak je na mne pyšná, už mi to česání tak otravné nepřipadá. V tu ránu je ze mne elegantní

psí dáma. A nejlegračnější je, když si Violka ještě k tomu učeše dlouhé vlásky do svého oblíbeného účesu. Schválně, zkuste hádat, jaký je její oblíbený účes. Tak co, už vás to napadlo? Ano, jsou to přece dva culíky, co vypadají úplně stejně jako moje rozčesaná ouška. To jsme si pak opravdu podobné. Vyrazíme na procházku a já si spokojeně poštekávám, Violka si pobrukuje nějakou písničku a jdeme vedle sebe usměvavé a culíkaté, tedy ouškaté, vlastně pardon, učesané.

A kromě Violky mám ještě tři opravdické lásky, a to jsou štěňátka, která se mi narodila na jaře. To vám bylo překvapení pro mou člověčí rodinu! Ti teda koukali, když v mém pelíšku místo jednoho našli hned psy čtyři. Violka na mě byla pyšná a hned začala štěňatům vymýšlet jména. Vybrali jsme Lili, Rex a Andy.

Její maminka s tatínkem už tak nadšeni nebyli. Původně nechtěli žádného psa. Kvůli Violce ustoupili, a aby jí udělali radost, koupili jí k narozeninám štěňátko, tedy mě. A když jsem

na ni vyskočila z jejího narozeninového dárku a dala jí psí pusy, radost měla určitě. Obrovskou radost. Tu největší na světě! Výskala, usmívala se a byla prostě náramně šťastná.

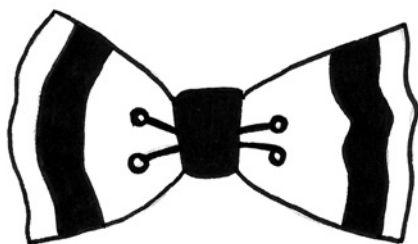
A teď tu po jejich krásném luxusním, krásně naklizeném bytě běhala místo jednoho psa celá smečka. Všude tápoty, vycintaná voda z misky, rozšlapané nedopapané granule a chlupy z našich kožíšků.

A když štěňata neustále všude po bytě dělala loužičky a když rozžvýkala a rozdrbala tatínkovy oblíbené papuče, táta řekl: „A dost! Ti psi musí okamžitě z domu.“

A tak to začalo. Pejska Rexíka dostal jeho psí tatínek, což je správné podle člověčích pravidel takzvaného připouštění psů. Je to nepsaný zákon, který nařizuje, že vždy jedno štěně z vrhu zůstane majitelům psího tatínka. Obě psí holčičky si Violka tak zamilovala, že přemluvila babičku a ta si je nakonec celkem dobrovolně vzala na svůj dvorek. Tam se mají naprosto bezvadně a já se už moc těším, až tam pojedeme s Violkou o prázdninách a budeme všichni pěkně pohromadě. To budeme rádit, blbnout, kočkovat se, tedy pardon, pejskovat a tak všelijak si užívat prázdniny.

Ale teď zpátky do bytu v Jabloňové ulici a k mým dalším dobrodružstvím.

Ranní buzení

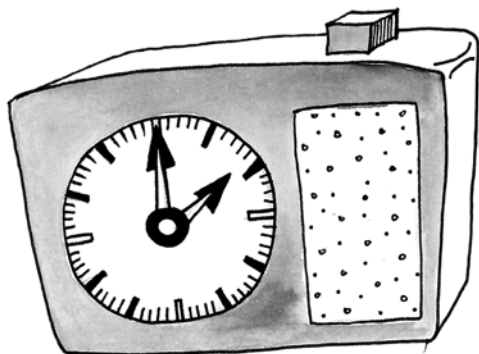
Když ráno vstanu, sluníčko ještě většinou spí, ale já si nemůžu pomoci a chci ven. Toužím se proběhnout a rozhýbat všechny čtyři nožičky po té dlouhé noci, kdy spím stočená v pelíšku. Mám přežené tlapičky, takže mi chvílku trvá, než si je protáhnu a vyškrábu se z pelíšku ven.

Ještě si stihnu olízat kožíšek a polštářky, co mám zespoda na tlapkách. Tak to od nepaměti pejsci dělají. Jsme totiž slušná a čistotná zvířátka. Taky si párkrát zívnu, jen tak pro formu, a očkem hodím po postýlce, kde moje panička sladce spinká. Je tam podezřele ticho, a to se mi vůbec nelíbí. Tiše zakňourám,

v postýlce stále ticho. Zakňourám trochu silněji, v postýlce pro změnu hrobové ticho. Dodám si odvahy a vrhám se směle do akce.

Pak už jde, troufám si říci, všechno jako po drátkách. Rozhlédnu se po pokoji, jestli není maminka nebo tatínek v dosahu, aby mne nepřistihli a neodnesli zpátky do kotce, kde bych musela čekat, až se Violka vzbudí.

Já prostě jen nemůžu pochopit, proč bych svou paničku nemohla vzbudit, když na nás čeká nový báječný den a venku je spousta vůní, lidí a pejsků a tady je taková strašlivá nuda. Čas utíká, a to znamená, že se nám krátí i doba, kterou můžeme naplnit společným dobrodružstvím.

To nemohu připustit. Ostražitě a potichoučku se tedy došourám k Violčině postýlce a začnu paničku neodbytně budit. Jde to těžce. Viky totiž spí, jako by ji do vody hodil, a někdy ji neprobudí ani budík, i když se snaží sebevíc. Drnčí na ni z poličky u postýlky, ale ona jen vysune poslepu jednu ruku z peřinky a zaklapne ho. Převalí se na bok a spinká vesele dál. Já se ale umím snažit víc než všechny budíky na světě.

Rozhodně se jen tak nedám a začínám první kolo buzení s olizováním. Olizování je pro mne zábava, protože to Viky asi lechtá a ona se ve spánku usmívá. Kroutí hlavou ze strany na stranu, ale oko zatím neotevře, jen nespokojeně mručí, že chce spát. Postupně jí olížu nos, tváře i uši, a když nakonec Viky otevře jedno oko a rozzlobeně jím na mne zakoulí, vím, že přišel čas na druhé kolo.

Druhé kolo budícího rituálu začíná taháním peřiny. Zakousnu se do rohu peřiny, šklubnu a pak zbývá již jen jedno dlouhatánské zatáhnutí

a peřina je na zemi. Potom už trvá jen chvilku, než se Viola trochu probere zimou a začne se shánět po peřině. Když ji nakonec nahmatá na zemi a v polospánku se s ní znovu přikryje, není toho ranního buzení konec, nýbrž je to jen začátek. Takhle z ní totiž stáhnou peřinu ještě dvakrát nebo třikrát, než se opravdu probudí a otevře obě dvě oči. Jakmile zahlédnu ta její nádherná zelená kukadla, vím, že mám vyhráno.

Teď již musím jen počkat, až se Vika vyhrabe z postele a natáhne na sebe nějaké oblečení. To obvykle netrvá zas tak dlouho, protože okolo ní pořád poskakují jako šílená a štěkám radostí

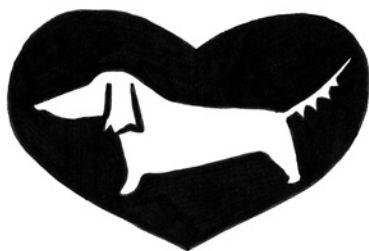
na znamení, že vím, že se už brzo půjdu ven proběhnout. Štěkám o to víc, neboť se obávám, aby si to nerozmyslela a nevezla si zpět do svého vyhřátého člověčího pelíšku.

Violka mne ale nezklame. Říkala jsem vám přeci, že je to ta nejlepší panička na světě. Vezme z věšáku vodítko a obojek, což mě rozdovádí a rozradostní ještě o něco víc. To už opravdu vyskakují metr vysoko.

Ona na mne volá: „Neli, Nelinko, Neluško, ticho! Ať nevzbudíš celý dům, pšššt.“

A já se tedy na chvílku ztiším a jen si tak

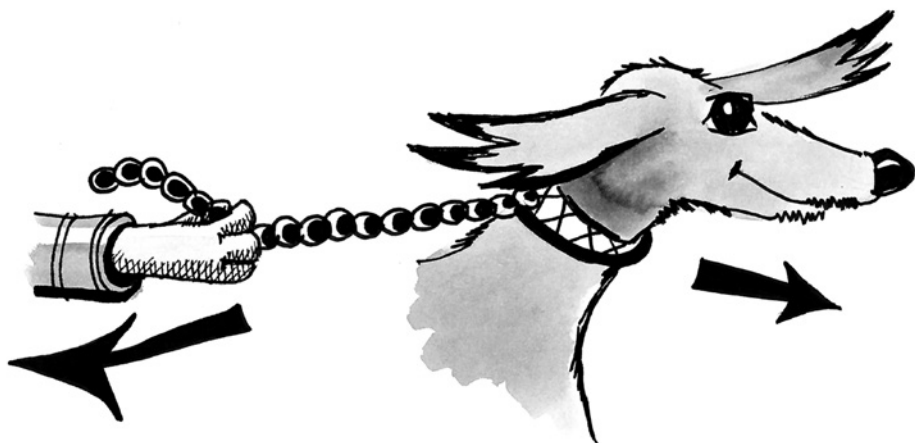
Ranní venčení

A pak jsme konečně venku a já vystartuju kupředu jako šíp. Nasaju omamný vzduch svobody. Čerstvý vzdoušek plný různorodých vůní a pachů. Instinktivně čichám a chvěje se mi chřípí. Vrtím ocáskem jako o život na znamení radostného očekávání. Ať je zima nebo léto, mokro nebo sníh, pádím k brance jako šílená. Ouška mi vlají ve větru, chřípí se mi chvěje potlačovanou radostí.

Doběhnu k brance dříve než Violka, strčím do ní čumáčkem na pozdrav a hned zase nazpátek k Viky. To aby všichni věděli, že teď jsem již připravená kráčet na procházce docela

spořádaně jako dobře vychovaný pes. Violka mi nasadí obojek, připne karabinou vodítko, mrkne na mne a vyrazíme.

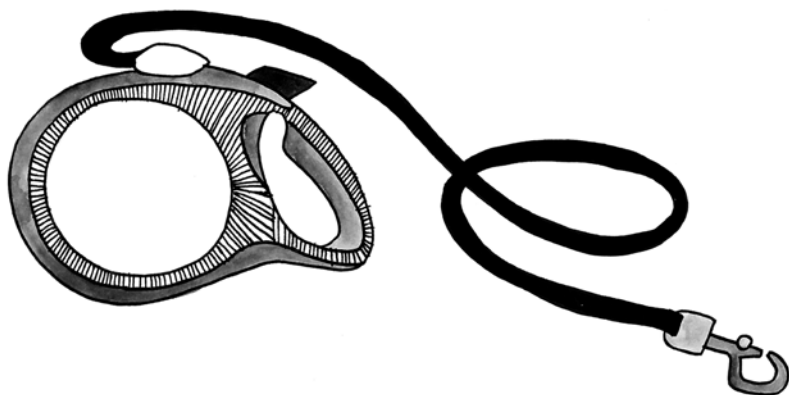
Dříve jsem chodila na běžném klasickém vodítku, které vypadalo jako kus provázku, bylo ale moc krátké. Když jsem zavětrila a nabrala směr, Violka za mnou musela pádit, jako by běžela o život. Často to dopadalo tak, že jsme se spolu přetahovaly, já táhla na jednu stranu, Violka na tu druhou. Někdy jsem vyhrála já, někdy moje panička. Musím se pochlubit, že čím

více jsem rostla, tím jsem byla silnější a začala jsem tyto naše souboje vyhrávat.

Někdy se i stalo, že jsem zatáhla tak, až Viola tím šklubnutím spadla na zem a ušpinila si oblečení. Po příchodu domů jsme to schytaly obě dvě. Tatínek nám vyčinił, a to se nelíbilo ani mně, ani Viole.

Nakonec to vyřešila maminka. Zakoupila vodítko z dražší cenové kategorie. Je to krásné samonavíjecí vodítko. Co to pro mne znamená? Přece to, že si můžu běhat do určité vzdálenosti,

jak chci, a Violka za mnou nemusí lítat jako blázen. Jen drží vodítko, provázek se sám navíjí a je to naprosto prima. Občas mne panička z vodítka odepne a já si vesele poskakuju mezi pampeliškami a čmouchám o sto šest.

To se ví, že občas ucítím značku nějakého svého psiho kamaráda. To potom hned musím odběhnout prozkoumat, kdo ji udělal a kdy tu byl. Nemůžu si totiž pomoci. Psi pudy jsou psi pudy a těm neporučíš. Čmouchám v trávě, krčím nos, štěkám, kňučím, frkám, někdy se i začnu v trávě válet. Prostě se chovám, jak to vyžaduje konkrétní situace a konkrétní stopa.

Pro vás lidi to vypadá celé nějak podivně a asi tomuto chování vůbec nerozumíte. Možná vám to může připadat i legrační. Pro nás psy je to ale vážná věc. A když se mne Violka snaží na vodítku odtáhnout pryč, zapřu se všema čtyřma nožičkami a ona se mnou prostě nehne. Brzdím a vrískám, až to vzdá. Co by tomu cirkusu řekli kolemjdoucí lidi? V Jabloňové ulici mají všichni rádi svůj klid. Žijí tu slušně vycované holčičky

a slušně vycvovaní psi. A tatínek? Ten by se moc zlobil. Violka tedy rezignuje.

Musí počkat, až si to místo řádně očuchám a vyhodnotím, jestli zde mám udělat i já svou značku. My pejsci si pomocí značek povídáme jako děti, když si posílají telefonem esemesky nebo píšou křídou zprávy a obrázky na chodník nebo na zeď. Když například chci já na zprávu nějakého psího kamaráda odpovědět, udělám zase svou značku. Tak to u nás pejsků chodí. A co je to ta značka? Prostě se tam na to místo vyčůráám. Tak a teď to víte, to naše psí tajemství.

Když takhle projdeme s Viky naši Jabloňovou ulici i několik dalších ulic kolem našeho domu a já si pomocí značkování popovídám se všemi pejsky v okolí, sluníčko už hezky kouká nad obzorem a my se vracíme domů na snídani.